

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **ASPIRE SPORTS s.r.o.**
sídlem Jinačovice č.ev. 514
zastoupen Mgr. Janem Slunečkem, advokátem
sídlem Týn 640/2, Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 29820-7/2019-900000-311 ze dne 16.9.2019

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel č.j. 29820-7/2019-900000-311 ze dne 16.9.2019 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 86 380 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Slunečka.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – dodatečné platební výměry č.j. 302-23/2019-530000-51, č.j. 302-24/2019-530000-51, č.j. 302-25/2019-530000-51, č.j. 302-26/2019-530000-51, č.j. 302-27/2019-530000-51, č.j. 302-28/2019-530000-51, č.j. 302-29/2019-530000-51, č.j. 302-30/2019-530000-51, č.j. 302-31/2019-530000-51 ze dne 15.4.2018 a č.j. 302-32/2019-530000-51 ze dne 16.4.2018, kterými na základě § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, s přihlédnutím k § 3 odst. 1 celního zákona, za použití § 101 až 103 daňového řádu, doměřuje podle § 21 odst. 1 celního zákona, § 143 odst. 1 a 2 daňového řádu, ve spojení s § 5 celního zákona a ustanovením čl. 48, čl. 56 odst. 1, čl. 77 odst. 2, čl. 102 odst. 3 a čl. 105 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, v platném znění (dále jen „UCC“), na základě nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (EU) č. 2017/1925 ze dne 12. října 2017, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „celní sazebník“), bylo žalobci dodatečně doměřeno clo v celkové výši 1 453 510 Kč.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce v podané žalobě namítá neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu z důvodu neúplného a nesprávného provedení dokazování k sazebnímu zařazení dováženého zboží. Žalovaný i celní úřad vycházeli při zjišťování vlastností dováženého zboží pouze z obrazové dokumentace tohoto zboží většinou pořízené na cizích internetových serverech - z obrázků zboží není možné zjistit, z jakého materiálu je toto zboží vyrobeno, neboť se tento materiál nachází pod povrchem. Poměr použitých materiálů (procentuální vyjádření použití kůže) je pro správné sazební zařazení klíčové.
3. Žalobce proto navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

4. Žalovaný k žalobě uvádí, že žalobce nesplnil svoji povinnost poskytnout žalovanému, resp. celnímu úřadu informace a podklady v rámci kontroly po propuštění zboží, přičemž celní úřad postupoval v souladu s právními předpisy a přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a to i ve prospěch žalobce.
5. Žalovaný tak se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud již o žalobě rozhodoval a rozsudkem ze dne 27.5.2021 ji zamítl. Dospěl totiž k závěru, že usňové díly jsou výztuhami ve smyslu celního sazebníku, které jsou našity celou svou plochou na textilní svršek, nedotýkají se mezipodšívky, podšívky nebo goretexové membrány. Je-li pak taková výztuha odstraněna, stále se fakticky jedná o obuv (byť je její používání odstraněním výztuhy ztíženo). Soud uzavřel, že ze znaleckého posudku Ing. Š. plyne, že po odstranění usňových částí se o obuv použitelnou k chůzi stále jednalo.
8. Tento rozsudek však neobstál před Nejvyšším správním soudem (NSS), který jej rozsudkem ze dne 28.2.2023, č.j. 8 Afs 199/2021-90, zrušil. NSS se neztotožnil se zdejším soudem, že z obrazové části znaleckého posudku Ing. Š. plyne, že se jednalo o obuv použitelnou k chůzi i po odstranění usňových částí. Podle NSS nebyl skutkový stav dostatečně objasněn a k jeho vyjasnění mohl sloužit (mimo jiné) právě i výslech znalkyně. NSS zdůraznil, že je *„otázka, zda po odpárání dílů z usně nelze obuv k běžné chůzi používat, otázkou skutkovou. Jedná se navíc zjevně o otázku specializovanou a vysoce odbornou“*.
9. Zdejší soud tedy ve věci rozhodoval znovu a rozsudkem ze dne 12.10.2023 napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Znalecký posudek J. P. ve spojení s jeho výslechem totiž považoval za důkaz přesvědčivější než odborný posudek CTL. Znalec jednoznačně uvedl, že po odpárání dílů z usně nelze obuv k běžné chůzi používat. Podle soudu tak nemohl obstát závěr žalovaného, že usňové části u všech typů obuvi jsou výztuhami ve smyslu celního sazebníku, které se nezapočítávají do celkového svrškového materiálu.
10. Ani tento rozsudek však před NSS neobstál. Rozsudkem ze dne 29.11.2024, č.j. 8 Afs 256/2023-48, rozsudek zdejšího soudu zrušil. Vytkl mu, že dostatečně nevyložil, co znamená „se zachovaným upevňovacím systémem“. NSS uvedl, že *„z odůvodnění napadeného rozsudku (a ani ze záznamu z jednání před soudem) není zřejmé na základě jakých úvah krajský soud svůj náhled na takto vymezenou otázku postavil. Není vůbec patrné, jakým způsobem (např. jazykově, systematicky či s přihlédnutím k účelu normy) k výkladu výše uvedeného ustanovení celního sazebníku přistoupil, ani jak zohlednil skutečnost, že se v daném případě jedná o výklad evropského práva. Tím znemožnil účastníkům na toto jeho východisko reagovat a Nejvyššímu správnímu soudu jeho závěry přezkoumat“*. Dále NSS upozornil, že se zdejší soud nevypořádal s tím, *„že obuv posuzovaná Ing. Š. po odpárání usňového materiálu neměla zachovaný původní upevňovací systém (viz část znaleckého posudku citovanou v napadeném rozsudku v bodě 16), zatímco oba páry posuzované odbornou pracovnící CTL ano (viz reprodukce její výpovědi před soudem v bodě 20 napadeného rozsudku)“*. Podle NSS *„skutečnost, že Ing. Š., odborná pracovníce CTL a znalec P. mohli každý posuzovat jinou obuv vybranou jako reprezentativní vzorek jednotlivých skupin zařazených pod stejnou položku celního sazebníku jistě není vyloučena, a sama o sobě ještě nutně nemusí být překážkou posouzení jimi provedeného zkoumání. Bez vyjasnění právních i skutkových východisek týkajících se (ne)zachování původního upevňovacího systému však posouzení dané věci (včetně vyhodnocení znaleckých závěrů) není možné. Obuv posuzovaná znalci a pracovníci CTL byla upravena odlišným způsobem, který mohl souviset právě i s odlišným náhledem na podmínku zachování původního upevňovacího systému. Z rozsudku krajského soudu však není patrné, jak se k této (právní) otázce soud stavěl a jak se jeho*

výklad projevil v hodnocení skutkových zjištění“. Závěrem NSS shledal nedostatečným i vypořádání návrhu žalovaného na provedení „praktické zkoušky“ při jednání soudu.

11. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal znovu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.); byl při tom vázán závěry zaujatými ve zrušovacích rozsudcích NSS.
12. Předmětem sporu je otázka zařazení konkrétních typů obuvi pod jednotlivé podpoložky kombinované nomenklatury. Zdejší soud vychází z premisy, že důkazní břemeno ohledně tvrzení v rámci propuštění zboží leží primárně na povinném subjektu, pokud však celní úřad na základě kontroly po propuštění zboží zařadí zboží do konkrétní položky kombinované nomenklatury, musí být jeho rozhodnutí odpovídajícím způsobem odůvodněno a musí mít oporu ve shromážděných podkladech. Na tom nic nemění tvrzení žalovaného, že žalobce nesplnil svoji povinnost a v celním řízení dostatečně nespolutupracoval. Deklarant má pak obecně v průběhu celého řízení možnost předkládat důkazy, které svědčí o správnosti původního sazebního zařazení.
13. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný při celním zařazení zboží postupoval zejména dle nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „celní sazebník“). Toto nařízení zavedlo tzv. kombinovanou nomenklaturu (KN), která je založena na mezinárodní Úmluvě o Harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží, známém jako harmonizovaný systém (HS). Kombinovaná nomenklatura představuje společný celní sazebník a od zařazení zboží do tříd, kapitol, čísel, položek a podpoložek KN se odvíjí konečná výše cla dovezeného zboží. Všeobecná pravidla pro výklad kombinované nomenklatury a jednotlivé celní sazby KN obsahuje příloha I tohoto nařízení, která je každoročně aktualizována prováděcím nařízením. V nyní posuzované věci byla příloha I nařízení č. 2658/87 aplikována ve znění prováděcího nařízení Komise č. 1754/2015. Celní orgány vycházely dále z vysvětlivek k harmonizovanému systému a kombinované nomenklatuře.
14. Ze spisového materiálu plyne, že žalobce při dovozu předmětné obuvi (označení J94333, J09531, J09547, J09545, J09529, J06138, J06140, J09507, J09505, J35337, J35329, J86595, J39187, J87731, J87110, J87336, J87107, J36959, J32857 a J32850) v kolonkách 31 doměřených položek jednotlivých celních prohlášení označil dotčené zboží jako obuv se zevní podešví z kaučuku či plastu a se svrškem z usně. V kolonkách 33 pak byly deklarovány kódy KN 64039996, 64039998 (pánská a dámská obuv se svrškem z usně a zevní podešví z kaučuku, plastů, usně nebo kompozitní usně nepokrývající kotník), 64039116, 64039113 (pánská a unisex kotníková obuv se svrškem z usně a zevní podešví z kaučuku, plastů, usně nebo kompozitní usně) se sazbou cla 4,5 %, resp. 3,5 %. Celní úřad po propuštění zboží do režimu volného oběhu zahájil u žalobce dne 25.6.2018 kontrolu mimo jiné se zaměřením na ověření správnosti sazebního zařazení zboží a současně zahájil doměřovací řízení. Na základě provedené kontroly konstatoval, že dovážené zboží – shora označená obuv – byla žalobcem v celním prohlášení nesprávně zařazena a zařadil ji do kódu KN 64041990 se sazbou cla 11,9 %.
15. Jde-li o skutková zjištění, ke kterým žalovaný v řízení dospěl, pak při zařazení dováženého zboží vycházel celní úřad z následujících skutečností. V případě obuvi označené J94333 Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

vycházel z celního prohlášení žalobce, kde je explicitně uvedeno „J94333: *nízká pánská vycházková obuv značky Merrell, materiál svršku textil, podešev kaučuk*“; celní úřad tak ve vztahu k obuvi J94333 vycházel z tvrzení žalobce. V případě první skupiny obuvi (J86595, J39187, J87731, J87110, J87336, J87107, J36959, J32857, J32850) žalovaný vycházel ze žádosti žalobce o doměření cla a změny celního prohlášení ze dne 13.8.2018, kde zástupce žalobce uvedl, že „*v rámci shora uvedených dovozních případů obuvi s povrchem z usně, byl při celním řízení použit nesprávný kód kombinované nomenklatury č. 6403 HS. Ve skutečnosti se u části zboží jednalo o obuv, jejíž převážnou část povrchu tvořila textilie a správné sazební zařazení bude v č. 6404 HS. Na základě toho žádám provedení změny celního prohlášení. 16CZ5300001B8F5Y20, PN J87577, J87110 – změna spočívá v opravě pol. č. 1 JSD na správný údaj 6404 19 90 KN, protože v tomto případě se jedná o boty se svrškem z textilu*“. Tato tvrzení si celní úřad ověřil z fotografie předmětné obuvi, která prochází správním spisem; zbylá obuv v první skupině s označením J86595, J39187, J87731, J87336, J87107, J36959, J32857 a J32850 je barevnou variací obuvi J87110 lišící se pouze barevným provedením. U druhé skupiny obuvi (J09531, J09547, J09545, J09529, J06138, J06140, J09507, J09505) celní úřad při sazebním zařazení vycházel z protokolu o zkoušce zn. 66104/2018-900000-020 ze dne 27.11.2018 a u třetí skupiny obuvi (J35337 a J35329) opřel celní úřad své závěry o zjištění obsažená v protokolu o zkoušce zn. 66106/2018-900000-020 ze dne 28.11.2018.

16. Nelze tedy přisvědčit obecné námitce žalobce, že celní úřad zjistil skutkový stav „pouze na základě obrazové dokumentace tohoto zboží většinou pořízené na cizích internetových serverech“. Ze správního spisu se totiž podává opak. Celní úřad při zjištění skutkového stavu vycházel z laboratorních zkoušek a z tvrzení žalobce, která si až *ex post* ověřoval produktovými fotografiemi obuvi. Takovému postupu přitom nemá zdejší soud co vytknout. Současně nelze zcela abstrahovat postup celního úřadu od procesní pasivity žalobce, který opakovaně nereagoval na výzvy celního úřadu k předložení potřebných dokladů podle čl. 15 UCC (například výzva č.j. 69478-32/2018-530000-51 ze dne 23.8.2018, č.j. 69478-36/2018-530000-51 ze dne 31.8.2018 nebo č.j. 69478-40/2018-530000-51 ze dne 10.9.2018). Zdejší soud proto nepovažoval námitku žalobce o neúplném a nesprávném zjištění skutkového stavu za důvodnou.
17. Žalobce dále namítal, že žalovaný tyto důkazní prostředky nesprávně vyhodnotil a dovezenou obuv nesprávně sazebně zařadil. Podle žalobce se totiž jednalo o obuv z usně, neboť usňové dílce tvořily svršek obuvi a nebyly výztuhou, jak se nesprávně domníval žalovaný.
18. Na podporu svého tvrzení doložil žalobce znalecký posudek Ing. M. Š. č. 1211-1/2019. Předmětem posouzení znaleckého posudku byla „Obuv sportovní treková – 16 párů“ se zadáním posoudit, z kolika procent je svršek obuvi vyroben z kůže, který díl svršku k čemu slouží, a zda lze obuv bez toho dílu „plnohodnotně a trvale používat“. Uvedené zadání přitom vychází ze skutečnosti, že pro sazební zařazení dovážené obuvi je rozhodující určení svrškového materiálu obuvi. Znalkyně následně ve znaleckém posudku dochází k závěru, že u první skupiny obuvi je plocha usňového dílce na svršku obuvi 81 %, u druhé skupiny 55 % a konečně u třetí skupiny 88 % (skupiny jsou kategorizovány téměř shodně s celním úřadem). V závěru znaleckého posudku pak znalkyně uvádí, že „*[p]ro daný účel použití u všech tří vzorkových skupin obuvi je nezbytné pro zachování tvaru a funkčnosti obuvi, použít toto konstrukční řešení svršku tj. našít usňových dílců na textilní podložku – svršku. Bez tohoto*

usňového dílce (po jeho odpárání) by nebylo možné tuto obuv trvale a plnohodnotně používat k účelu, pro který je určena – tedy jako outdoorová obuv pro turistiku a do náročného terénu. Useň dodává svršku specifické vlastnosti a uživatelský komfort, především elasticnost, zachování tvaru obuvi i při dlouhodobém nošení a především hygienické vlastnosti jako je prodyšnost, propustnost pro vodní páru (snížení potivosti nohy v obuvi) a zároveň absorpci vodních par a vlhkosti zevnitř obuvi. Nejedná se tedy o pouhou „výztuhu či ozdobu“, je to plnohodnotná součást svršku. Usňové dílce jsou také opatřeny „upevňovacím systémem“ tak, aby bylo možno obuv k chůzi používat a aby byla obuv dostatečně na noze upevněna. Jedná se o systém kroužků a poutek pro návlek šněrovadel, bez nichž by obuv pozbyla funkce, nebylo by možno nohu v botě upevnit“

19. V doplnění znaleckého posudku ze dne 2.8.2021 pak Ing. Š. zdůraznila, že usňové dílce u posuzované obuvi nejsou výztuhou, ale jedná se o plnohodnotnou část vrchového materiálu. „Pokud by byly odpárány vrchové usňové dílce, jejichž součástí jsou i dílce podkroužkové, sloužící k zachování upevňovací funkce obuvi, nebylo by možné obuv používat k jakémukoli způsobu chůze; v případě obuvi s podkladovou textilií by došlo k jejímu vytržení a třepení v důsledku utahování šněrovadly“. Tento závěr několikrát znalkyně zopakovala. Uvedla také, že po odpárání usňových dílců a podešve by obuv nedržela svůj tvar a u některých vzorů s usňovým podkroužkovým dílcem by ani nešla upevnit na nohu, čímž by se stala nenositelnou.
20. Obdobným způsobem se Ing. Š. vyjádřila v emailu ze dne 7.5.2021, který byl odeslán z adresy X na adresu zástupce žalobce.
21. Pokud žalobce navrhoval výslech této znalkyně, nemohl jej soud uskutečnit, neboť Ing. Š. soudu sdělila, že je vážně nemocná, k soudu přijet nemůže a znaleckou činnost již nevykonává.
22. Z usnesení Policie České republiky ze dne 1.12.2022 a z usnesení Městského státního zastupitelství v Brně ze dne 14.9.2022 vyplynulo, že orgány činné v trestním řízení dospěly na základě znaleckých posudků Ing. Š. a J. P. k závěru, že usňový materiál je převažující, nelze jej považovat za pouhou výztuhu, nýbrž za nedílnou součást vrchového materiálu. Je tedy sporné, zda vůbec byla obuv nesprávně zařazena a došlo tak k naplnění objektivní stránky trestného činu.
23. Při jednání dne 8.6.2023 soud vyslechl Ing. K., pracovníci celně technické laboratoře žalovaného (CTL), která prováděla odborné zkoumání obuvi a zpracovávala protokoly o zkoušce; ta uvedla, že zkoumala obuv vyobrazenou ve znaleckém posudku Ing. Š. na obr. č. 12 a 11 (tj. J09500 a J09545). V případě této obuvi pak sama vyzkoušela, že po odstranění usňového materiálu svrchní materiál dostatečně držel chodidlo tak, aby obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem mohla být použita k chůzi. Obuv si zachovávala svůj tvar a textilie se netrhala.
24. Ze znaleckého posudku J. P. ze dne 30.8.2022, č. 4144/22, který si nechala zpracovat Policie České republiky, Městské ředitelství Brno, vyplynulo, že obuv MERELL J09505 a J35337 po odstranění vrchových usňových součástí není možno označit za funkční (změní se celková tuhost a mechanické vlastnosti svršku, a tudíž celé chování obuvi při chůzi). Po odstranění usňových částí má viditelný materiál na obuvi charakter „vrchového textilního materiálu“ nikoli podšívky. Při výsledku pak znalec uvedl, že se po odpárání vrchových usňových částí obuv nedala využívat k chůzi, neboť zbylý materiál dostatečně nedržel

chodidlo. Nejen, že obuv nebylo možno užít k původnímu účelu (jako outdoorovou), ale nebyla vhodná ani na běžnou chůzi. Podle znalce by totiž „noha v botě plavala“, neboť by nebyla dostatečně zpevněna. Bota by nedržela chodidlo a mohlo by dojít k poranění.

25. V nyní posuzované věci je tedy podstatné posoudit, zda usňové dílce tvořily svršek obuvi a nebyly výztuhou.
26. Podle kapitoly 64 bod 4. písm. a) celního sazebníku se za svrškový materiál považuje základní materiál, který pokrývá největší plochu povrchu, nehledě na doplňky nebo výztuhy, jako jsou obruby, chrániče kotníků, ozdoby, přezky a spony, poutka, očka nebo podobné příslušenství.
27. Podle doplňkové poznámky 1. kapitoly 64 celního sazebníku jsou ve smyslu poznámky 4 písm. a) za „výztuhy“ považovány všechny kusy materiálů (např. plasty nebo usně) připevněné ke svrchnímu materiálu svršku, aby jej dodatečně zpevnily, též připevněné k podešvi. Po odstranění výztuh musí mít viditelný materiál znaky svrchního, nikoli podšívkového materiálu, a dostatečně chodidlo držet, aby uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi.
28. Co se rozumí „výztuhou“, tak stanoví celní sazebník.
29. S ohledem na dikci celního sazebníku se za svrškový považuje takový materiál, který pokrývá největší plochu povrchu bez doplňků nebo výztuh – to je ostatně důvodem, proč znalkyně i celní úřad vyčíslily plochu dílů z usně. Byť lze v tomto kontextu pochopit názor znalkyně ohledně významu usňových dílů, nelze závěr o tom, zda se jedná o výztuhu či nikoliv, založit pouze na nemožnosti plnohodnotně obuv po odpáráni usňových dílů používat k původnímu účelu. O výztuhu ve smyslu celního sazebníku se totiž jedná vždy, pokud je usňový díl 1) připevněn ke svrchnímu materiálu svršku, 2) viditelný materiál pod výztuhami po jejich odstranění musí mít znaky svrchního materiálu a konečně 3) musí svrchní materiál dostatečně držet chodidlo tak, aby uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi.
30. Jak uvedl NSS v posledním zrušovacím rozsudku, je pro posouzení dané věci rozhodující výklad doplňkové poznámky 1 k poznámce 4 a) kapitoly 64 celního sazebníku, a to včetně hodnocení výše reprodukováných znaleckých zjištění. Podle NSS je v tomto ohledu i bez hlubších odborných znalostí a hodnocení zcela zjevné, že (ne)zachování upevňovacího systému (je-li také z usně), bude mít zcela zásadní vliv na dostatečné držení chodidla a možnost používat obuv k chůzi.
31. Na základě jazykového i logického výkladu zdejší soud dospívá k závěru, že při posuzování toho, zda svrchní materiál dostatečně drží chodidlo tak, aby uživatel mohl obuv používat k chůzi, musí zůstat zachovaný původní upevňovací systém. Je-li původní upevňovací systém umístěn na usňovém materiálu, je zřejmé, že nemusí být usňový materiál ze vzorku odpáran kompletně, nýbrž jen v té míře, aby zůstal původní upevňovací systém zachován. Jakýkoli jiný výklad slovního spojení „se zachovaným původním upevňovacím systémem“ podle zdejšího soudu není možný. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že bez upevňovacího systému žádná obuv, která jej má konstrukčně daný, neudrží chodidlo dostatečně tak, aby byla použitelná k chůzi. Měly-li by se odpárat i ty usňové části, na nichž je umístěn upevňovací systém a ten by tak nezůstal funkční, je zcela zřejmé, že by se v takové obuvi chodit nedalo. Aniž by tedy zdejší soud musel zohledňovat, že se jedná o výklad evropského Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

práva, uzavírá, že „se zachovaným původním upevňovacím systémem“ znamená, že při odstraňování usňového materiálu musí být původní upevňovací systém zachován do té míry, aby byl funkční, i když je také z usně nebo na usni. Pouze tak lze poté prakticky vyzkoušet, zda po odstranění usňového materiálu drží svrchní materiál dostatečně chodidlo tak, aby uživatel mohl obuv používat k chůzi.

32. Právě popsany závěr však platí toliko pro případ, že je upravovaná obuv určená pro praktickou zkoušku, tj. pokud bude po odstranění usňového materiálu skutečně zkoušeno, zda je obuv použitelná k chůzi (někdo v ní bude chodit). Je třeba rozlišovat způsob upravení boty pro praktickou zkoušku a pro znalecké posouzení. Soud je totiž toho názoru, že znalec disponuje takovými odbornými znalostmi, že je schopen posoudit, zda se obuv vyrobená z určitého materiálu dá používat k chůzi či nikoli, aniž by k tomu musel provádět praktickou zkoušku. Podle soudu tedy může znalec „rozebrat botu na dřev“, jak učinili Ing. Š. i J. P., a přesto je schopen určit, zda se v obuvi, která by byla vyrobena z takto upraveného materiálu (který zbyl po odstranění usňových částí), dá chodit či nikoli. Učiní tak na základě svých odborných znalostí a zkušeností. Rovněž je nerozhodné, že u takto upravené obuvi původní upevňovací systém ve skutečnosti zachován nebyl (neboť je bota reálně rozložena takřka na prvočinitele). Podle soudu si znalec při posuzování obuvi jednoduše představí, že původní upevňovací systém zachován byl. Znalec je tedy schopen zodpovědět otázku, zda uživatel může obuv používat k chůzi, i v případě, že je obuv ve skutečnosti zcela rozebrána, původní upevňovací systém u ní zachován není a na první pohled je zřejmé, že v takto „upravené“ obuvi se chodit nedá. Při posouzení této otázky totiž znalec nemusí provádět praktickou zkoušku, ale je schopen vycházet z toho, že obuv je z určitého materiálu a má původní upevňovací systém zachován.
33. Zda jsou v případě konkrétní obuvi splněny jednotlivé znaky výztuhy, jak je popisuje celní sazebník, je tedy otázkou skutkovou. Jak uvedl NSS, navíc „specializovanou a vysoce odbornou“. Na znalcích či jiných odbornících tedy je posouzení toho, zda jsou v případě dovezené obuvi naplněny znaky svrchního materiálu či výztuhy, jak je popisuje celní sazebník (např. posouzení vlastností, funkcí či jejich využití).
34. Ze znaleckých posudků (i z protokolů celně technické laboratoře) je patrné, že usňové díly jsou připevněny k svrchnímu materiálu svršku proto, aby jej zpevnily, a po jejich odstranění nemá viditelný materiál znaky podšívkového materiálu, nýbrž svrchního materiálu. Jsou tedy jednoznačně naplněny první dva znaky výztuhy.
35. Jde-li o znak třetí (zda svrchní materiál dostatečně drží chodidlo tak, aby uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi), je možné posuzovat jen takovou obuv, která byla odpovídajícím způsobem upravena. Pro případ praktické zkoušky musí být upravena tak, aby reálně zůstal zachován původní upevňovací systém. Pro případ znaleckého zkoumání tak, aby znalec mohl otázku zodpovědět a aby bylo zřejmé, že při posuzování použitelnosti obuvi k chůzi, vycházel z toho, že obuv má původní upevňovací systém zachovaný. „Používat obuv k chůzi“ podle zdejšího soudu znamená, že se v obuvi dá plnohodnotně chodit běžným způsobem. Nemusí být tedy způsobila k takovému užívání, k jakému má být podle výrobce určena (tj. např. jako obuv „outdoorová“). Zároveň ale nestačí, je-li možné v takové obuvi ujit opatrně pár kroků v místnosti. Slovo „používat“ totiž nasvědčuje tomu, že obuv má být způsobila k chůzi opakovaně. Zároveň je takový závěr zřejmý i ze smyslu tohoto ustanovení, které má rozlišit

obuv vyrobenou z usně a ze syntetického materiálu. K tomu je pak stanoven tento „test“, tedy zda se jedná o obuv „uživatelsky funkční“ i po odstranění usňového materiálu a je to tedy obuv vyrobená ze syntetiky či nikoli.

36. Znalecký posudek Ing. Š. na otázku týkající se naplnění třetího znaku jasnou odpověď nenabízí. Toliko vyslovuje, že obuv po odpárání dílů z usně nebude možné plnohodnotně používat k původnímu účelu (tj. jako „outdoorovou“ obuv). V doplnění znaleckého posudku Ing. Š. uvedla, že po odpárání usňových dílců a podešve by obuv nedržela svůj tvar a u některých vzorů s usňovým podkroužkovým dílcem by ani nešla upevnit na nohu.
37. Pokud NSS v posledním zrušovacím rozsudku uvádí, že obuv posuzovaná Ing. Š. po odpárání usňového materiálu neměla zachovaný původní upevňovací systém (bod 22 posledního zrušovacího rozsudku NSS), tak, jak již uvedl zdejší soud výše, způsob, jakým znalec obuv ke svému zkoumání upraví, není podstatný. Podstatné je, aby při zodpovídání otázky vycházel z toho, že posuzovaná obuv má původní upevňovací systém zachován. Tak tomu ale v případě posudku a doplnění posudku Ing. Š. nebylo.
38. Ing. Š. nepoužitelnost posuzované obuvi k chůzi stavěla jednak na tom, že samotná textilie nedrží požadovaný tvar obuvi a neposkytuje potřebnou stabilitu, a jednak na tom, že jsou usňové dílce opatřeny upevňovacím systémem, po jehož odstranění nelze obuv upevnit na nohu. Závěr znalkyně o nemožnosti používat obuv k chůzi tedy nestojí jen na chybějícím upevňovacím systému. Navíc v dodatku ke znaleckému posudku svůj závěr o nepoužitelnosti obuvi k chůzi mj. kvůli tomu, že po odstranění usňových částí nebude zachován upevňovací systém, vztáhla toliko k některým vzorům obuvi. Výslovně zde totiž uvedla, že „u některých vzorů by po odstranění usňových částí nešla bota upevnit na nohu“.
39. Na druhou stranu z posudku i z doplnění jednoznačně vyplývá, že oba důvody nepoužitelnosti obuvi k chůzi (nestabilní materiál a chybějící upevňovací systém) vnímá znalkyně jako spojené nádoby. Napříč posudkem a doplněním je totiž opakovaně zmiňuje společně. Pokud pak uvádí, že u některých vzorů by po odstranění usňových částí nešla bota upevnit na nohu, nevysvětluje, u kterých vzorů tomu tak podle jejího názoru je. Vzhledem k tomu, že znalkyni není možno vyslechnout, nelze tuto nejasnost odstranit. Nelze tak postavit najisto, zda je k závěru o nepoužitelnosti obuvi k chůzi postačující jen to, že textilie nedrží požadovaný tvar obuvi a neposkytuje potřebnou stabilitu, nebo zda je k tomu třeba i naplnění druhého důvodu (tj. že chybí upevňovací systém). I pokud by však soud dovodil, že je pro tento závěr postačující naplnění jen prvního důvodu (obuv nedrží svůj tvar), čemuž by nasvědčovalo prohlášení znalkyně, že upevňovací systém chybí jen u některých vzorů obuvi, nemohl by soud znalecký posudek považovat za jednoznačný. Znaleckyně totiž neuvedla, u kterých vzorů obuvi tomu tak je. Z posudku tedy není zřejmé, kterých vzorků ze zkoumané obuvi se týká závěr, že byl zachován původní upevňovací systém a obuv přesto není způsobila k chůzi, neboť textilie nedrží požadovaný tvar obuvi a neposkytuje potřebnou stabilitu. Znalecký posudek Ing. Š. včetně jeho doplnění tedy jednoznačnou odpověď na třetí otázku nedává.
40. Ani znalecký posudek J. P. nenabízí na tuto otázku jasnou odpověď. Toliko uvádí, že po odstranění vrchových usňových součástí není možno označit obuv za funkční, neboť se změnila celková tuhost a mechanické vlastnosti svršku, a tudíž celé chování obuvi při chůzi. Znalec P. pak při výslechu jasně uvedl, že se po odpárání usňových částí obuv nedala využívat k chůzi, neboť zbylý materiál dostatečně nedržel chodidlo. Toto vyjádření se vztahovalo Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

k obuvi, u níž byl zachován původní upevňovací systém. Není přitom rozhodné, zda znalec prováděl praktickou zkoušku chůze v takto upravené obuvi.

41. V daném případě tedy považoval soud znalecký posudek J. P. ve spojení s jeho výsledkem za důkaz dostatečně přesvědčivý, aby zpochybnil závěry CTL ve vztahu k těm typům obuvi, které hodnotil (typy s označením J09505 a J35337). Závěru znalce přitom odpovídá i ne zcela určitý závěr Ing. Š. I ta totiž uvedla, že se po odstranění usňových částí obuv nedala využívat k chůzi, neboť zbylý materiál dostatečně nedržel chodidlo. Její další závěr, že navíc by obuv nemohla být upevněna na nohu, se týkal jen některých (blíže neurčených) „vzorů“ obuvi.
42. Znalecké závěry nezpochybnila ani Ing. K. z CTL. Ta sice uvedla, že obuv, kterou zkoumala, použit k chůzi šlo (jednalo se o obuv J09500 a J09545), nicméně znalecké vyjádření znalce Pokorného soud považoval za přesvědčivější. Nelze rovněž přehlédnout, že Ing. K. se v upravené obuvi „prošla po laboratoři“. To však neznamena, že se takto upravená obuv dá používat k chůzi (jak vyžaduje celní sazebník). Slovní spojení „používat k chůzi“ znamená, že v obuvi lze plnohodnotně chodit i venku po ulicích, nikoli, že v ní lze ujit opatrně pár kroků v místnosti.
43. Ani praktická ukázka, kterou žalovaný v případě obuvi J09500 a J32446 demonstroval na jednání soudu, znalecké závěry nezpochybnila. Jednak se opět jednalo pouze o pár kroků v místnosti, což podle soudu není dostatečné ke zpochybnění závěru znalce. Navíc obuv J09500 nebyla dostatečným způsobem upravena, neboť usňová část byla odstraněna toliko z jedné strany obuvi, zatímco druhá strana obuvi byla ponechána i včetně našité usně. Takto upravená obuv tedy nesplňovala požadavek celního sazebníku, aby z ní byly odstraněny usňové díly. Pokud pak šlo o obuv J32446, tak ta byla podle soudu na první pohled upravena dostatečně. Usňový materiál sice na obuvi zůstal, nicméně z ní visel, aniž by plnil jakoukoli zpevňovací funkci. Zbývající textilní část se však soudu jevila jako značně nestabilní. Byť si lze představit, že se v takto upravené obuvi s určitou opatrností dá jít, kloní se soud k závěru znalce Pokorného, že takto upravená obuv nebude dostatečně držet chodidlo, a byla-li by používána k chůzi, mohlo by dojít k poranění nohy. Za této situace, kdy praktická ukázka závěry znalce nezpochybnila, nebylo třeba se zabývat tvrzením žalobce, že obuv byla upravena nedostatečně, neboť při správném odstranění usňové části odpadne podrážka. Zcela postačilo laické posouzení způsobu upravení obuvi, které učinil soud.
44. Pokud šlo o obuv předloženou žalobcem k ohledání, tak ta byla předložena v takovém stavu, že bylo na první pohled zřejmé, že v ní chodit nelze. Byla mj. oddělena podešev i upevňovací systém.
45. Soud považoval za nadbytečné doplňovat dokazování dalším znaleckým posudkem a dalším výsledkem znalce Pokorného, což navrhoval žalobce. Praktická zkouška totiž musí být způsobilá znalecký závěr zpochybnit sama o sobě. Následné další vyjádření znalce k ní tak může připadat v úvahu pouze tehdy, pokud by k takovému zpochybnění došlo. Tak tomu v daném případě nebylo.
46. Podle zdejšího soudu přitom není rozhodné, že znalec P. i Ing. K. posuzovali jiný typ obuvi (samozřejmě pokud se jednalo o obuv, které se týká napadené rozhodnutí). Pro úspěch žaloby postačí, aby jediný typ dovezené obuvi byl z usně. Napadené rozhodnutí je totiž postaveno na závěru, že veškeré typy tam uvedené obuvi jsou syntetické.

47. Napadené rozhodnutí přitom rozděluje dovezenou obuv typově do tří, resp. čtyř skupin. Shodně jako ve znaleckém posudku Ing. Š. Proti tomu žalobce ničeho nenamítá.
48. Samostatně posuzovanou byla obuv označená J94333. Tam vycházel žalovaný z celního prohlášení žalobce, který označil jako materiál svršku textil. Tento typ obuvi pak nehodnotila CTL ani žádný ze znalců, a nevyjadřoval se k němu ani soud v žádném z předchozích rozsudků.
49. V případě první skupiny obuvi (J86595, J39187, J87731, J87110, J87336, J87107, J36959, J32857, J32850) žalovaný vycházel ze žádosti žalobce o doměření cla a změny celního prohlášení ze dne 13.8.2018 a z fotografie obuvi. Žádnou obuv z této skupiny CTL nezkoumala, ale týkal se jí znalecký posudek Ing. Š.
50. U druhé skupiny obuvi (J09531, J09547, J09545, J09529, J06138, J06140, J09507, J09505) žalovaný při sazebním zařazení vycházel z protokolu o zkoušce, při níž CTL zkoumala obuv J09500. Tutéž obuv zkoumala i Ing. Š. Znalec P. zkoumal obuv J09505. Znalec P. v případě této skupiny vyvrátil závěr CTL.
51. To samé je pak třeba uvést u třetí skupiny obuvi (J35337 a J35329). I zde vycházel žalovaný ze zkoušky provedené CTL u obuvi J32446. Ing. Š. i znalec P. pak posuzovali přímo obuv J35337. I zde pak znalecký závěr znalce P. zjištění CTL vyvrátil.
52. V daném případě tedy považoval soud znalecký posudek J. P. ve spojení s jeho výsledkem za důkaz dostatečně přesvědčivý, aby zpochybnil závěry CTL ve vztahu k těm typům obuvi, které hodnotil (tedy ve vztahu ke skupinám dvě a tři). Pokud jde o první skupinu, kterou posuzovala toliko Ing. Š., tak celní orgány obuv zařadily podle celního tvrzení žalobce jako obuv textilní. To žalobce během celního řízení nijak nezpochybnil. Během soudního řízení pak na odlišné složení obuvi ukazoval toliko znalecký posudek Ing. Š. Ten ale soud nepovažoval za dostatečný důkaz, který by závěry celních orgánů vyvrátil. Ve vztahu k obuvi J94333 žalobce ani žádné důkazy zpochybňující její zařazení nepředložil.
53. Za této situace nemůže obstát závěr žalovaného, že usňové části u všech typů obuvi jsou výztuhami ve smyslu celního sazebníku, které se nezapočítávají do celkového svrškového materiálu. Jeho rozhodnutí je tak nezákonné.
54. Vzhledem k tomu, že žalovaný zamítl jedním rozhodnutím odvolání žalobce proti deseti dodatečným platebním výměrům, které se vztahují k jednotlivým dovozům a nikoli k jednotlivým typům obuvi, zrušil soud celé rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Na žalovaném pak bude, aby v novém řízení rozhodl o dovezené obuvi znovu vázán závěrem, že obuv posuzovaná znalcem P. (a jí odpovídající skupiny, tj. skupina druhá a třetí) je obuv usňová. Pokud jde o obuv J94333 a obuv v první skupině, tak jejich zařazení provedené celními orgány zpochybněno nebylo.

V. Náklady řízení

55. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

56. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu a z vyúčtování nákladů žalobcova zástupce vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 8 000 Kč za zaplacené soudní poplatky (za žalobu a kasační stížnost).
57. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dvanáct úkonů právní služby po 3100 Kč společně s dvanácti režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika, účast na soudním jednání dne 20.5.2021; kasační stížnost, replika k vyjádření žalovaného a návrh na provedení dokazování, replika k doplnění vyjádření žalovaného; vyjádření po prvním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s návrhem na dokazování, replika k vyjádření žalovaného, účast na soudních jednáních ve dnech 8.6.2023 a 12.10.2023 a vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 8.2.2024; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném do 31.12.2024, tj. 40 800 Kč.
58. Za dva úkony právní služby uskutečněné od 1.1.2025 (replika ze dne 21.3.2025 a účast na jednání soudu dne 27.3.2025) činí odměna zástupce dle § 9 odst. 6, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1.1.2025, 2 x 4620 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 této vyhlášky 2 x 450 Kč, tj. 10 140 Kč.
59. Repliku k vyjádření žalovaného a návrh na provedení dokazování v prvním řízení před Nejvyšším správním soudem považoval zdejší soud za jeden úkon právní služby s ohledem na jejich časovou blízkost a rozsah. Požadoval-li žalobce odměnu za tři započaté hodiny jednání ze dne 27.3.2025, nemohl mu soud vyhovět, neboť délka jednání nepřesáhla dvě hodiny (9:13 až 10:56 hod).
60. Na cestovním advokáta k prvním třem soudním jednáním náleží náhrada za cesty ze sídla zástupce ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu (420 Km) osobním automobilem s průměrnou spotřebou 4,5 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil zástupce žalobce kopii osvědčení o registraci; z toho za cestu k prvnímu jednání 20.5.2021 ve výši 514,10 (4,5 : 100 x 420 km x 27,20 Kč) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 1848 Kč (420 km x 4,40 Kč) jako základní náhrada; na cestu ke druhému jednání 8.6.2023 ve výši 833,50 Kč (4,5 : 100 x 420 km x 44,10 Kč) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 2184 Kč jako základní náhrada (420 km x 5,20 Kč); ke třetímu jednání 12.10.2023 ve výši 650,20 Kč (4,5 : 100 x 420 km x 34,40 Kč) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 2184 Kč jako základní náhrada (420 km x 5,20 Kč); celkem tedy 8213 Kč; podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 261/2006 Sb., zákoník práce, a podle vyhlášek o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro roky 2021 a 2023. Dále žalobci náleží náhrada za ztrátu času advokáta na cestě 3 x 5 hodin za 3 cesty z Prahy do Brna a zpět ve výši 3 x 1000 Kč, podle § 14 advokátního tarifu. Celkem 11 213 Kč.
61. Na cestovním ke čtvrtému jednání z Prahy do Brna a zpět náleží žalobci 2 x 680 Kč za jízdenku vlakem. Dále žalobci náleží náhrada za ztrátu času advokáta na cestě 3 x 5 hodin za

3 cesty z Prahy do Brna a zpět ve výši 10 x 150 Kč, podle § 14 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1.1.2025; celkem tedy 2860 Kč.

62. Žalobci nenáleží náhrada hotových výdajů za zpracování znaleckého posudku Ing. Š., neboť náklady na tento posudek nelze považovat za účelně vynaložené. Znalecký posudek totiž nebyl jednoznačný a závěry CTL nevyvrátil.
63. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 13 367 Kč podle § 57 odst. 2 s.ř.s.
64. Celkem se tedy jedná o částku 86 380 Kč kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27.3.2025

Petr Šebek v.r.
předseda senátu